

MINISTER GOSPODARKI

Warszawa, 15.04. 2010 r.

DGA-II-0700-4-1/2/10 L.dz. 182/10

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 19.04.2010.

nr 2150 podpis. Borusewicz

J. Kwiecień W. Borusewicz
KANCELARIA
Marszałka Senatu
wpłynęło dn. 21.04.10
nr 2150 podpis. W

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Stanisław Raniecki

Odpowiadając na pismo z dnia 18 marca 2010 r., znak: BPS/DSK-043-2549/10, przekazujące oświadczenie złożone przez Pana Senatora Antoniego Motyczkę w sprawie uprawnień do ekwiwalentu pieniężnego, uprzejmie informuję, co następuje.

Z początkiem lat dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku górnictwo węgla kamiennego, podobnie jak cała gospodarka polska, weszło w okres głębokich przemian, których fundamentami stały się gospodarka rynkowa, konkurencyjność i równouprawnienie wszystkich podmiotów gospodarczych. Kolejne programy reformy sektora miały na celu znaczną redukcję zdolności produkcyjnych oraz radykalne zmniejszenie stanu zatrudnienia. W ramach wdrażanych programów restrukturyzacji górnictwa zakładano, iż budżet państwa przejmie część obowiązków, jakie ciążyły na pracodawcach górniczych względem pracowników, jak i byłych pracowników. Oznaczało to przejęcie finansowania przez budżet państwa deputatu węglowego oraz finansowania ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla. Zostało to uregulowane przepisami ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. *o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczegółowych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych* (Dz. U. Nr 162, poz. 1112, z późn. zm.). Dotyczyło to jednak tylko bezpośrednio pracowników branży górnictwa węgla kamiennego.

Byli pracownicy przedsiębiorstw, działających w szeroko pojętej branży górnictwa, w tym także tych, które świadczyły usługi na rzecz przedsiębiorstw górniczych, tak jak było to w przypadku wspomnianego przez Pana Senatora Przedsiębiorstwa Robót Elektromontażowych Przemysłu Węglowego „ELROW” w Rybniku, nie mieli wypłacanego ekwiwalentu pieniężnego na podstawie przepisów ustawy *o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczegółowych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych*. W związku z tym pracownicy z tych

przedsiębiorstw nie zostali również objęci przepisami kolejnych ustaw, regulujących m. in. kwestię finansowania ze środków budżetowych deputatu węglowego oraz ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla, tj.:

- ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. *o restrukturyzacji górnictwa węgla kamiennego w latach 2003-2006* (Dz. U. Nr 210, poz. 2037, z późn. zm.),
- oraz ustawy z dnia 7 września 2007 r. *o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego w latach 2008-2015* (Dz. U. Nr 192, poz. 1379).

Z uwagi na powyższe ustawa z dnia 6 lipca 2007 r. *o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych* (Dz. U. Nr 147, poz. 1031, ze zm.), której celem było przywrócenie prawa do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla, którego to prawa byli pracownicy przedsiębiorstw robót górniczych zostali pozbawieni w 2001 r. w wyniku niekonstytucyjnej zmiany art. 55 ustawy *o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego (...)* także nie objęła swym zakresem pracowników szeregu przedsiębiorstw, których nie można zaliczyć do kategorii przedsiębiorstw robót górniczych.

Ustawa *o ekwiwalencie pieniężnym (...)*, która realizuje wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2005 r., sygn. akt. SK 20/04 (Dz. U. Nr 250, poz. 2117), dotyczy tylko osób z przedsiębiorstw robót górniczych uprawnionych do ekwiwalentu pieniężnego, którzy swe prawa wywodzą z Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zakładów górniczych z dnia 21 grudnia 1991 r. i prawa do tych świadczeń nadal posiadają.

Zdaję sobie sprawę, iż w toku gwałtownych zmian ustrojowych oraz gospodarczych na początku lat 90-tych dochodziło do różnych zmian w sferze relacji pomiędzy pracodawcą a pracownikiem, na które pracownicy z tych przedsiębiorstw faktycznie nie mieli wpływu. Jednakże obecnie nie ma możliwości zadośćuczynienia wszelkim roszczeniom, a co z tym się wiąże przyznania świadczeń pracowniczych m. in. ekwiwalentu pieniężnego, do wypłaty którego zobowiązany był niegdyś pracodawca. Ponadto, w mojej opinii, ustawa *o ekwiwalencie pieniężnym (...)* zapewniając możliwość wypłaty ekwiwalentu pieniężnego tylko byłym pracownikom przedsiębiorstw robót górniczych w pełni realizuje wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2005 r., sygn. akt. SK 20/04.

Nie jest więc możliwe stworzenie przez Ministra Gospodarki listy przedsiębiorstw rozszerzającej zakres uprawnień do ekwiwalentu pieniężnego o byłych pracowników innych podmiotów, których na gruncie obowiązujących regulacji prawnych nie można uznać za przedsiębiorstwa robót górniczych.

Do wiadomości:

Departament Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów

12
J. Strzelec
MINISTER
z up.
J. Strzelec - Lobodzińskiego
PODSEKRETAZ STANU